

Amikor te magad vagy a hely is

ii/11

*Ma hajnal előtt pár órával próbálsz
elhagyni a sötétségedet, felébreszteni
a benned alvó fényt,*

*muszáj lesz lassan ünnepi arcodat is
megtalálni, kérj hozzá segítséget
a várakozás angyalaitól, hisz csak erre
vágynak valójában, tudod,*

*különben nem jön fel a nap reggel, és
ez most csak rajtad múlik pontosan.*

*A szavak néha olyan feleslegesek,
de leginkább persze akkor, ha valaki
azok nélkül is ért téged,*

*ez a legtöbb, vagy még inkább, érez,
érzi a lényed, lényeged, és beszélni
se kell hozzá,*

*csak ülni csendben, szavak fojtogató,
felesleges hálója nélkül, lélegezni.*

Nem fotózod le telefonnal a naplementét, nem érdemes, nemhogy a horizontális és vertikális teljességet nem tudja visszaadni a fotó, de még a percenként változó giccses színkombinációkat se, ezért állsz meg séta közben az elhagyatott kert mellett, ahol a hatalmas fehértörzsű nyírfa tetején hollófészek ároázkodik sötétben, de nincs benne senki, átszűrődik rajta itt-ott a fény, pedig milyen jó kontraszt lenne, a csupasz fehér ágak fölött fészekből kikandikáló markáns hollófej, nézne csak rád, meg sem próbálnád lefotózni, mert arra a mozdulatra talán örökre elszállna, amilyen okos és óvatos madár, repülne csak szemközt a lefotózhatatlan naplementével, te pedig nyugodtan hallgathatnál, figyelhetnél csak hosszan a történéseket minden kényszer nélkül.

Az utolsó levelet figyeled napok óta a kertben, az ablakból, kávéval kezekben meg-megállsz tűnődve, hogy milyen jól bírja a kapaszkodást, milyen jól bírod a figyelmet, szokássá vált már, megszokássá, amikor egy napsütéses-borús, változékony napon nem találsz a tekinteteddel, kicsit álldogálsz, keresed és megvan, ott lebeg a semmiben, ég és föld között, elengedte már a faágkezdet, de a szél jutalomból, hogy ilyen sokáig kitartott, emeli egyelőre, nem mozdulsz, a levél is mintha egyhelyben lebegne, pedig nem, biztosan a távolság teszi, a szél megemeli, leengedi, játszik vele, finoman ringatja a tenyerén, amíg lehet, majd persze szép lassan a fa alá teszi, a földre, azonnal kimész, hogy az utolsó őszi levelet eltedd emlékébe, lepréseld, vagy csak egy kötetbe könyvojelzőként, de mire megkerülsz a házat, körbemész, a levél már nincs sehol, ilyen nyomtalanul érkezik meg a tél.

A pincéből télire az erkélyről bementett muskátlikat ládástól felhozod a lépcsőforduló ablaka elé, bentre, és figyeled, hogy reagál a sötét és hideg után a melegre, fényre, az elhalványult levelek kizöldellnek-e még, és hogy a pincésötétben is tovább nyíló vörös virágai meddig bírják a változást, a téli álomból való váratlan felébresztést, nem lepődsz meg nagyon, mert a virágok hamar elnyílnak, ahogy az erkélyen is szokták, mint ahogy akkor, levágod őket, abban a tétova reményben, talán újak nőnek hamarosan, mondjuk karácsonyra, és leszedegeted az elszáradt leveleket, miközben a zölden megmaradtak még élettelibbnek tűnnek idővel, talán még a téli fény is tud csodát tenni, nincs más dolgod, várakozol.

Jó, hogy nem élsz örökké, gondolod
magadban, miközben hordod be az egyre
fogyatkozó tűzifát a kemencéhez,

már látszik a fatárolóban, ahogy fogy az idő,
nem ijesztő, nem vigasztaló, de jól látható,
egyre kevesebb a fa,

ebből jössz rá, hogy mégis örökké fogsz élni,
akár már ebben a pillanatban is, de akár
még ezen is messze túl.